

ВЛЮБИХ се в тази книга!
Забавна, спираща дъха, изпълнена с надежда...

АЛИ ХЕЙЗЪЛУУД

МЪРТВИТЕ

Ашли Тостън

РОМАНТИЦИ

Писател в сянка

ВЪВ ВСЯКА ДОБРА ИСТОРИЯ има няколко тайни.

Поне така са ми казвали. Понякога са тайни, свързани с любов, тайни за семейството, тайни за убийство, друг път са толкова незначителни, че трудно биха могли да се приемат за тайни, но за този, който ги пази, са монументални. Всеки човек си има тайна. Всяка тайна си има история.

И в моята представа всяка история завършва щастливо.

Ако аз бях главната героиня в някоя история, щях да ви кажа, че имам три тайни.

Първо, не бях мила косата си от четири дни.

Второ, семейството ми управляваше траурен дом.

И трето, пишех в сянка от името на Ан Никълс, авторката на любовни романи с космически тиражи, които се приемаха изключително добре от литературните критици.

Освен това ужасно закъснявах за среща.

– Задръжете вратата! – провикнах се и подминах охранителя на рецепцията, докато подтичвах към асансьорите.

– Госпожице! – извика шашнатият пазач. – Трябва да ви регистрирам! Не може просто...

АШЛИ ПОСТЪН

– Флорънс Дей! „Фалкън Хаус Пъблишърс“! Обадете се на Ерин и тя ще ви даде разрешение да ме пуснете! – заявих му през рамо и се мушнах в един от асансьорите заедно с кактуса. Докато вратите се затваряха, един прошарен господин с елегантен костюм изгледа растението.

– Подарък за добре дошъл за новия ми редактор – обясних му, понеже не съм от хората, които разнасят дребни сукуленти навсякъде. – Бог ми е свидетел, не е мой. Убивам всичко, до което се докосна, в това число и три кактуса... кактуси, както и да е.

Мъжът се покашля в дланта си и се извърна от мен. Жената от другата ми страна рече, сякаш за да ме успокои:

– Това е чудесно, мила.

Коего означаваше, че подаръкът е ужасен. Да, предполагам, че е така, но висях на перона в очакване на метровлака по линия В твърде дълго. Там една дребна стара жена с ролки в косата продаваше кактуси за по един долар, а аз купувам разни неща, когато съм нервна. Основно книги, но явно вече и растения.

Мъжът с официалния костюм слезе на двайсетия етаж, а жената, която задържа асансьора – на двайсет и седмия. Надникнах в техните светове, преди вратите да се затворят – снежнобял мокет, лакиран паркет и стъклени витрини, зад които лениво кротуваха редици стари книги. В сградата се помещаваха доста издателства, както онлайн медии, така и печатни, а на един от етажите дори имаше редакция на вестник. Съвсем възможно беше да съм била в един асансьор с редакторката на Нора Робъртс.

Всеки път, когато идвах до редакцията, усещах съвсем ясно как хората ми хвърлят по един поглед – скърцащи равни обувки, тесен панталон с кръпки и твърде голямо карирано палто – и веднага стигат до извода, че не съм на достатъчна висота за този бизнес.

Което може и да беше вярно. Висока съм сто петдесет и седем сантиметра и купувам всичките си дрехи в търсене на комфорт, а не на елегантност. Роуз, съквартирантката ми, все се шегуваше, че съм осемдесетгодишна жена, заклещена в тялото на двайсет и осем годишна.

МЪРТВИТЕ РОМАНТИЦИ

Понякога така се и чувствах.

Нищо не ми навяваше асоциация за „Нетфликс“ и спокойствие, колкото ортопедична възглавница и чаша за вино, пълна с мултивитаминозна протеинова напитка.

Когато вратите на асансьора се отвориха на трийсет и седмия етаж, бях сама и стисках кактуса като спасителен пояс в открито море. Офисът на „Фалкън Хаус Пъблишърс“ беше снежнобял, от двете страни на коридора имаше осветени витрини с книги, на които бяха изложени всички бестселъри и литературни шедьоври, публикувани от издателството през седемдесет и пет годишната му история.

Поне половината от стената отляво бе заета от книгите на Ан Никълс – „Дъщерята на морския вълк“, „Гората на мечтите“, „Къща във вечността“. Все книги, по които мама въздишаше, когато бях тийнейджърка и пишех мръснишката история с Лестат. До тях бяха подредени по-новите романи на Ан – „Вероятност за любов“, „Наръчник на женкаря“ (най-много се гордеех с това заглавие) и „Целувка на среднощното матине“. Стъклото отразяваше лицето ми върху кориците на книгите – бледа недоспала млада жена с тъмни сенки под уморените кафяви очи и мръсна руса коса, вдигната на рошав кок, с шарен шал и голям бежов пуловер, с който изглеждах все едно съм гост на клуб „Плетиво на месеца“, а не на едно от най-престижните издателства в света.

Технически погледнато, не аз бях гост на това място. Ан Никълс беше гостът, а за всички служители моя милост бе нейната скромна асистентка.

И имах среща.

Стоях неловко в преддверието с притиснат до гърдите кактус, когато Ерин, тъмнокосата рецепционистка, ми направи знак с показалец и довърши телефонния си разговор. Нещо за салата и обяд. Когато най-сетне затвори, вдигна поглед от екрана и ме позна.

– Флорънс! – поздрави ме с искряща усмивка. – Как е Роуз? Партито снощи беше нечовешко.

Опитах се да не правя физиономия при мисълта как двете с Роуз се препъвахме на прибиране в три часа посред нощ.

– Определено беше впечатляващо.

АШЛИ ПОСТЪН

– Тя жива ли е?

– Роуз е преживявала и по-лоши неща.

Ерин се засмя. После огледа преддверието, все едно търси някого.

– Госпожа Никълс няма ли да дойде днес?

– Не, тя още е в Мейн и върши... мейнските си неща.

Ерин поклати глава.

– Няма как човек да не се запита какво ли е... Какво ли е да си Ан Никълс или Стивън Кинг на този свят?

– Сигурно е приятно – съгласих се. Ан Никълс не беше напускала малкия си остров в Мейн от... пет години? Със сигурност поне откакто пишех в сянка вместо нея.

Свалих надолу пъстроцветния шал, който бях обвила около шията и устата си. Макар вече да не беше зима, Ню Йорк винаги отправяше последен студен залп преди настъпването на пролетта и този залп се случи днес, вече усещах как се потя от нерви под палтото си.

– Някой ден – добави Ерин – ще ми кажеш как си станала асистентка на знаменитата Ан Никълс.

Аз прихнах.

– И преди съм ти казвала. От обява в „Крейглист“.

– Не вярвам.

Повдигнах рамене.

– Такъв е животът.

Ерин беше с няколко години по-млада от мен. С гордост беше изложила на бюрото си своята диплома по книгоиздаване от Колумбийския университет. Преди време двете с Роуз се бяха намерили през някакво приложение за запознанства и няколко пъти бяха излизали на срещи, но доколкото разбирах, вече бяха само приятелки.

Телефонът на бюрото ѝ започна да звъни. Ерин изстреля:

– Е, можеш да влизаш. Помниш пътя, нали?

– Абсолютно.

– Супер. Успех! – добави и отговори на обаждането с най-любезния си глас: – Добро утро! Свързахте се с „Фалкън Хаус Пбблишърс“. На телефона е Ерин...

МЪРТВИТЕ РОМАНТИЦИ

И ме остави да се оправям сама.

Знаех къде да отида. Бях посещавала предишния редактор толкова пъти, че можех да измина разстоянието със завързани очи. Табита Маргрейвс се беше пенсионирала наскоро, във възможно най-лошия момент, и аз усещах, че с всяка следваща крачка стискам бедния кактус все по-здрово и по-здрово.

Табита знаеше, че пиша в сянка за Ан Никълс. Тя и агентът на Ан бяха единствените, които бяха наясно – с изключение на Роуз, но Роуз не се броеше. Дали Табита бе предала това късче тайна информация на новия ми редактор? Боже, надявах се да беше. В противен случай предстоящата първа среща щеше да е доста неловка.

Вървах по коридора със стени от матово стъкло, които уж трябваше да осигуряват дискретност, но в действителност не правеха нищо подобно. Чувах приглушените гласове на редакторите, маркетинг специалистите и пиар експертите да говорят за купуване на права, маркетинг планове, задължения по договори, турнета и прехвърляне на средства от бюджета на една книга към този на друга.

Онези неща в книгоиздаването, за които никои никога не говори.

Книгоиздаването беше много романтично, докато не се захванеш с него. Тогава се превръщаше в поредния корпоративен ад.

После подминах няколко младши редактори в техните преградени работни пространства, затрупани с купчини книги, високи почти колкото преградите. Изглеждаха изтощени, докато хрупаха моркови и хумус за обяд. Явно салатите, поръчани от Ерин, не бяха за тях, а и младшите редактори не изкарваха достатъчно пари, за да си поръчват храна всеки ден. Работните места бяха разположени според йерархията и колкото по-навътре в редакцията навлизаше човек, толкова по-високи бяха заплатите на служителите. Едва разпознах кабинета в края на коридора. Нямахме го венеца от цветя, окачен на вратата, за да носи късмет, нямаше ги и лепенките върху матовото стъкло, които гласяха: „Не се опитвай, а го направи!“ и „Романтиката не е мъртва!“.

АШЛИ ПОСТЪН

За момент си помислих, че съм объркала пътя, докато не разпознах зад малкото бюро стажантката, която пъхаше в пощенски пликове предварителни копия – общо взето, подвързани чернови в книжна форма. Вършеше го с неудържима ярост и почти плачеше.

Новият ми редактор не се бе подвоумил да отлепи стикерите и да изхвърли късметлийския венец. Не знаех дали това е добър знак, или лош.

Към края на службата ѝ във „Фалкън Хаус“ двете с Табита Маргрейвс кръстосвахме шпаги доста често.

– Любовта вярва в щастливите развързки. Кажй го на *Ан* – обясняваше ми с ирония, защото, както и да го погледнеш човек, всъщност аз бях *Ан*.

– Е, *Ан* вече не вярва – отвърщах аз и докато дойде моментът Табита да се пенсионира и да замине за Флорида, всяка от нас планираше убийството на другата. Тя все още вярваше в любовта – по някакви необясними причини.

А аз виждах каква лъжа е всичко.

Любов беше да търпиш някого петдесет години само за да има кой да те погребее, когато умреш. Знаех го от първа ръка. За семейството ми смъртта беше бизнес.

Когато казах това на Табита, тя ме нарече невежа.

Аз отговорих, че просто съм реалист.

Имаше разлика.

Седнах на един от двата стола пред кабинета, подпряла кактуса в скута си. Докато чаках, започнах да разглеждам нюзфийда на инстаграма си. Сестра ми беше качила снимка с нея и кмета на родния ми град – един голдън ретривър – и това ме накара да усетя носталгия по дома. Липсваше ми тамошният климат, траурният дом, изумително вкусното пържено пиле на мама.

Зачудих се какво ли ще сготви тази вечер.

Унесена в мисли, не чух вратата на стаята да се отваря и се сепнах от един категорично мъжки глас.

– Извинете за забавянето. Влезте, моля.

Скочих на крака от изненада. Да не би да бях сбъркала кабинета? Огледах бюрата. Вляво беше стажантката работохолик